

Доцент Д-р Марија Емилија Кукубајска,
УГД, Филолошки факултет, Англиски јазик и литература
marija.kukubajska@ugd.edu.mk

РЕДЕФИНИРАЊЕ НА СЕМЕЈНИТЕ ВРЕДНОСТИ ВО САД: ПРОГРЕСИВЕН ИДЕАЛИЗАМ СО РЕГРЕСИВНА ЕРОЗИЈА

Апстракт

Овој труд е анализа на истражувања на Херитиџ фондацијата, за значењето на семејството, неговата традиционална брачната врска меѓу двополови родители (мајка и татко) и нејзиниот импакт врз здравјето на детето, индивидуата, културата и општеството. Ставовите се поткрепени со статистички факти од општествено-политички, медицинско-психолошки, културолошко-етички и религиозни наоди: деца одраснати во традиционални семејства покажуваат најдобар успех во образованието, во фамилијарната и општа социјализација, во балансиран емотивен и сексуален развој; тие деца бележат и најмал број на деликвентност и затворски казни за разлика од децата во алтернативни семејства со ревидирани или игнорирани морални вредности. До слични статистики доаѓаат и некои либерално-прогресивните, секуларни истражувачки центри како и конзервативни трустови на мозоци кои сепак ги бранат традиционалните морални норми. Објективните податоци сепак не успеваат да го ублажат непомирливиот антагонизам помеѓу овие идеолошки непријатели: за и против традиционална содржина и структура на семејството и бракот. Анализата издвојува состојби и трендови за промени на традиционалните семејни вредности кои се мета на ревизија и редифинирање, бескомпромисно наметнувано од атеистичкото, утилитарно, полигамно (poliamorous) и хедонистичко малцинство во американското општество. Тој тренд има легален потенцијал и дискриминаторска агенда да го анатемизира и укине традиционалното семејство и неговите милениумски поливалентни културолошки и религиозни слободи и права, во земјата на денес *неподносливата тешкотија на толеранцијата*.

Клучни зборови:

секуларна-прогресивност, нетолерантност, традиционални семејни морални вредности

Abstract

This is an analysis of the Heritage foundation research on the importance of family, its traditional marital connection between two parents (mother and father) and its impact upon the health of children, individuals, culture and society. Statements are supported by statistic facts from social-political, medical, psychological, cultural, ethical and religious findings, ex.: children brought up in traditional families show best results in education, family and overall socialization, as well as balanced emotional and sexual development and show lowest numbers in delinquency and prison sentences compared to children from alternative families with revised or ignored moral values. Similar statistics are found by liberal-progressive, secular research centers, besides conservative think-tanks, when both defend traditional moral values. Objective data remains nevertheless incapable of lowering the irreconcilable antagonism between these ideological enemies in their pro and contra traditional content and structure of family and marriage. The analysis selects states and trends of change in traditional family values that have become target of revision and redefinition forced by non-compromising atheist, utilitarian, polygamous (poliamorous) and hedonistic minority in American society. This trend has legal potentials and discriminatory agendas aimed at throwing anathemas and terminating traditional family and its millennial multivalent cultural and religious freedoms and rights, in the land of today's unbearable austerity of tolerance.

Key words: Secular, *progressive*, *non-tolerance*, traditional family moral values

Ако бракот нема норма и не им служи на општествените цели, тогаш како едно општество да ги штити потребите на децата – таа прва жртва на нашата (Американска) не-брачна сексуална култура, а државниот апарат притоа да не постанува се поскап и се понаметлив? - се прашува истражувачот во десничарската Херитиџ Фондација во Вашингтон, САД, *Helen DeVos* Центар за граѓанско општество, Рајан Андерсон. Тој дава статистички проверени одговори спрема кои се зголемува бројот на американските либерални граѓани определени за *несемејна* заедница која непомирливо се бори против суштинските обележја на семејството и бракот како милениумски здрава и општествено и морално нормирана формација. Тој изнесува податоци дека *алтернативите* на традиционалниот брак се засновани на емотивно интензивна, анти-рационална, привремена или повремена, фиктивна врска со 2 или со 10 партнери едновременно, најчесто сексуално отворена. Ваквата трансформација за традиционалната етика значи деформација и дегенерација, а за секуларните, ревизионистички и релативистички *прогресивни агенти на промени* значи револуционерни слободи и права.

Кога се распаѓаат вредностите кај возрасните, детето е првиот медиум врз кој се рефлектираат долгорочните последици. Процесот на секуларна либерализација на човековите права во западната култура, општество, морал и фамилија кои трае повеќе од сто години, има донесено противречни и антагонизирани промени за „прогрес“ кои се почесто се манифестираат како регрес. Детето не е кодирано да разликува либерални или конзервативни, леви или десни идеологии, меѓутоа тие се одразуваат на детскиот ментален, емотивен, морален и социјален развој, во семејството и училиштето, особено кога му се наметнати како задолжително учење или прифатливо искуство од средината - за она што е прифатливо и дозволено, а што не. Академските истражувања следат статистики спрема кои структурата на семејството со традиционални морални вредности (што вклучува двајца биолошки, двополови родители) има пресудно позитивен импакт врз поведението и перформансите на детето. Се поголемиот број на вонбрачно родени деца во САД, деца со еден родител, растени од роднини, или присвоени од сурогат фамилии на кохабитација, постануваат жртви на ризично негативни промени во личноста, и општеството. За објективно проценување на овие *прогресивно-секуларни промени* во семејната деконструкција во САД и за нивниот дестабилизирачки импакт врз моралното воспитание на детето, оваа анализа ќе користи и либерални и конзервативни наоди.

Левичарската организација *Детски трендови (Child Trends)* признава дека: „*Детскиот развој не зависи пред се од присуството на два родитела... туку од присуството на два биолошки (различни) родитела*“. И левичарските 1. Brookings Institution и 2. Woodrow Wilson институтот (School of Public and International Affairs at Princeton University Center for Law and Social Policy), основан исто така врз левичарско-фашистички идеологии од почетокот на 20-от век, како и лево ориентираниот 3. Institute

for American Values, сепак делат ставови, иако еднострани, дека *првенствената предност на бракот се чини дека се состои во постоење на детето како наследник на двајца биолошки различни родители*. Дури и радикално либералниот претседател на САД Барак Хусеин Обама, кој легално има дозволено истополови бракови, не може да ја одбегне негативната реалност, признавајќи дека: *„Ја знаеме статистиката, децата кои растат без татко-родител, имаат 5 пати поголеми шанси и самите (да продолжат) да живеат во сиромаштија и да извршат злочин; 9 пати поголеми шански да го напуштат задолжителното образование и 20 пати поголеми шански да завршат во затвор. Кај нив е поголема веројатноста да имаат проблеми со поведението, да бегаат од дома или да постанат родители-тинејџери. Поради тоа и основите на нашата заедница стануваат послаби.“*

Ревизионизмот и релативизирањето на моралните, а во тоа и на брачните вредности не го става во критична состојба само исправното воспитување и формирање на детето, туку фундаментално ја разградува севкупната културолошка, етичка и правна матрица за она што е одржливо и здраво во односите меѓу маж и жена и што треба да се задржи од традиционалната етика на моногамијата (верност, почит, дигнитет и интегритет на личноста). Значењето на семејните права и слободи за левичарската либерална идеологија сепак е суштински спротивно од десничарската, традиционална идеологија, и покрај заеднички потврдените реални статистики за процесите и последиците, вклучувајќи го и економскиот бенефит од етичките вредности во семејството на едно општество, што е предмет на истражување на „Националниот проект за брак“ воден на Универзитетот на Вирџинија од проф. Вилкокс (W. Bradford Wilcox). Во него се заклучува: *Суштинска порака... е дека богатството и на самите нации во многу зависи од здравјето на фамилијата*. Истата студија истакнува дека бракот и плодноста кај репродуктивната популација *„игра потценета а значајна улога во одржување на долгорочниот економски развој, одржливоста на социјалата во државата, обемот и квалитетот на работната сила, и здравата состојба на огромниот сектор на современата економија“*.

Брукингс Институт изнесува факти од научните истражувања спроведени уште во 1970 и 1996 година, кога по хаотичната Хипи (општествената и сексуална) револуција, додатни 229 милијарди долари се потрошени на владина социјална помош предизвикана од распадот на традиционалното семејството и неговата замена со улогата на државата како социјална мрежа-чувар и арбитер на патогени идентитети во дисфункционалното семејство во САД. Зголемениот процент на распаднати или разведени фамилии носи опаѓање на образовно-воспитниот стимул и резултати, пораст на ментални заболувања кај децата и возрасните - манифестирани низ пораст на социо-патски и психо-патски проблеми, убиства и самоубиства, масовно посегнување по илузорниот лек - адиктивни дроги, како и анархистички „активности“ инспирирани од субверзивни влијанија во медиумите, образовниот и забавниот систем (филмски, музички или сликарски рефлексии за бунтовни и насилни пораки). Семејната и социјална ерозија се манифестира и низ

пролонгирана и проширена сиромаштија, криминал, инвалидитет, тинејџерска бременост, промискуитет и пролиферирање на ментални и сексуални болести.

Само во 2008 година, разводите и одгледувањето на вонбрачни деца го чинат американското општество 112 милјарди долари одземени од даночниот обврзник, појава што бележи парадоксален пораст за време на мандатот на Обама, кој ја доби власта со ветувања за подобар живот, а доби и *предвремена* Нобелова награда за мир. Опасноста од ревидирање на семејството во Америка не е само во слободата на хомосексуалните брачни заедници да се антагонизираат со нехомосексуалните – до степен на социо-културна војна, туку и во нетолерантност на хомосексуалните заедници кон другата, традиционална култура на бракот, при што се наметнува стилот на хомосексуалната заедница како супериорна алтернатива, агресивно и бескомпромисно пропагирана во образовниот, кулурно-забавен и медиумски свет.

Суштинска е потребата континуирано да се споредуваат минатите, но не и надминати, како и историските но не и анахронични услови кои придонеле за радикално либерални трансформации, или деформации во семејството и семејните вредности во 20 и 21 век во САД. Незастарена е аксиомата, дури и во пост-постмодерното, транс-хумано, и за атеистите, пост-религиозно општество денес, дека *она што е квалитетно го минува тестот на одржливост* и покрај масовниот притисок од девалвации и девијации во глобално загадената и немилосрдно комерцијализирана, компетитивна *екологија на утилитаризам, индивидуализам и хедонизам во културата на живеење*. Евидентно во таква средина е распаѓањето на фамилијата како традиционална формација и фортификација на моралниот, и материјален хабитат. Гледиштата на Херитиџ Фондацијата се сведуваат на ставот дека фамилијата и семејството се таа *матична општествена клетка* во која до денес (и кај монотеистички и кај политеистички религии) се чува милениумскиот имунитет против аномалии, имунитет создаван врз кохезивниот квалитет на човекови системи засновани на цивилизирано организиран и здрав напредок.

Одбраната на семејната заедница низ вековите, од страна на државата и на религиозните институции „*Не е поради тоа што власта се занимава со романсата во животот на луѓето*“, потенцира Андерсон, туку и поради објективниот факт што „*за високата зависност на новороденчињата не постои друг пат за физичка, морална и културна зрелост – не постои пат кон лична одговорност – без оној долг и сложен процес на постојана нега и надзор во што и мајките и татковците подеднакво придонесуваат со своите уникатни способности. Без вакво созревање децата никогаш нема да постанат здрави, одговорни, продуктивни членови на општеството*“. Овие ставови ги потврдува и студијата *New Family Structures Study*, објавена во високо рангираното списание *Demography*, чиј автор е професорот од Универзитетот во Тексас – Остин, Mark Regnerus.

Пост-постмодерните идеи за менаџирање на либералниот општествен конструкт или за моделирање на алтернативни стилови на живеење, уште по првата светска војна отпочнуваат да наметнуваат на главни врати во САД: модерен атеистички, анархистички, нихилистички, апсурден и хаотично бунтовен бојкот на традиционалната етика и јудео-христијанските морални вредности. Со тоа се поставува и контрадикторната платформа за *промени* кои морфираат и ја продолжуваат субверзијата на семејството со *закони против општо прифатените семејни принципи и со нова етика против библиската етика*.

Движењата, школите и правците за „промени во структурата на семејството и општеството“ кулминираат во своевидна *културолошка војна* која систематски врши морална контаминација на традиционалните духовни вредности дестилирани низ човековото цивилизирање и инсталирани во институција семејство и брак. Овие масовно дегенеративните анти-морални влијанија дифузирани низ културолошки производи и односи во т.н. *Западна култура* кај младите генерации денес веќе имаат постигнато неповратно деструктивен импакт. Тоа е евидентно од негативните индекси за народно здравје на семејството, индивидуата и општеството.

Контролираната зависност од социјалните мрежи е исто така показател за манипулација и *stealth stimulus*, прикриен стимул за дегенеративност и декаденција на семејните морални вредности. Таквото распаѓање на *етичката екологија на душата* се смета за позагрозувачка и од распаѓањето на озонскиот слој во физичката екологија, бидејќи духовната средина полесно се расипува од материјалната, а по настанатата пермисивност и пропустливост во компромитираната ќелија на семејството, и општеството, таа скоро воопшто, или никогаш не се регенерира во состојба на објективна реалност. Оттаму во отсуство на некогашните основачки вредности на универзитетот Харвард (осн. 1636 година како конзервативна образовно-научна институција), денешните радикално либерални трансформации во неговиот систем на духовни вредности продуцираат и анти-традиционални и анти-американски *агенси за промени* против општествено-културното наследство и христијанската традиција во САД. За тоа сведочат и фактите од 42 случаи проучени во книгата: *Finding God at Harvard, Во потрага по Господ на Харвард*. (Kullberg, 1996)

Иднината на оваа земја зависи од иднината на бракот... продолжува Рајан Андерсон во своето Херитиџ истражување за бракот како ослободувачка а не ограничувачка средина: *Бракот е заснован на вистината дека мажот и жената се комплементарни... Редифинирање на бракот не само што го растегнува досегашното сфаќање за брак, туку ја побива оваа вистина. Бракот во општествени рамки е најмалку рестриктивно средство кое обезбедува добросостојба на децата. Поддржувајќи ги нормите на бракот – моногамија, сексуална ексклузивност и постојаност – државата го зајакнува граѓанското општество и ја редуцира сопствената улога.*

Рајан Андерсон го споделува традиционалниот, етичко-културолошки, идеолошки конзервативен (но не и конзервиран), религиозен став дека фамилијата и нејзината морална и функционална структура (родители и деца, претци и наследници) е постара и од владеењето на државата и дека семејството и крвната врска се основната градба на сите човекови цивилизации. Конструктивната и *реално идеална* улога на семејството е поголема и од личните и од јавните цели поради кои 41 од 50 држави во САД сеуште гласале афирмативно за потребата од конвенционален брак кој вклучува и мајка и татко како жена и маж.

На ова се противат радикално либералните ревизионисти во етиката кои во замена на семејството со улогата на државата гледаат и едно од клучните средства за манипулирање во редефинирање на вредносните системите во човековите заедници. Американскиот народ уставно ги има регулирани правилата кои беспрекорно им служеле на правата на граѓаните на слобода во избор на животниот стил, но и право да не им се наметнува на другите редефинирана семејната и брачна структура. Со ревизионистичка „етика“ во американското општество, се одземаат и уставните права и потреби на детето од биолошки и психолошки *здро*во, *нормално семејство*, а се зголемуваат легално-правните, утилитарни привилегии и задоволувања на возрасните, со што детето се сведува на маргинализирана, а наводно збринета, жртва на квази семејните заедници на истополови партнери, замена за *родители*.

Традиционалните морални и семејни вредности, спрема прогресивните секуларисти, атесити и радикално либерални ревизионисти – наводно носат рестрикции кои треба да се заменат со нови верзии на слободи смислени од конструкторите на *новиот човек*, во *новиот светски поредок*. Кулминација на овој етичко-социјален пролонгиран деконструктивизам значи и една форма на протекционизам во продукцијата на деца надвор од брачно-семејна заедница на маж и жена, со порачка на такви *генерички деца* пред се од страна на хомосексуалните заедници. Таа продукција постанува расадник на атипична популација која ќе и служи на државата за инвестирање во *армија на индоктринирани агенци за промени* чиј светоглед го контролира централизираното општество или глобализираната федерација, со своја превоспитувачка, советодавна улога на арбитер на децата кои им служат на неродилните поседници на тие деца, поседници чија дефиниција за родителска љубов постанува парентална пародија, фарса, колективизиран феномен на укинување на концептот *семејна љубов во свестна на човекот*.

И љубовта (во семејството и бракот), спрема радикалните ревизионисти како социјалистичкиот утопист, Цереми Бентам, Jeremy Bentham (Bentham, година), не постои како морална категорија зашто таа спрема неговата филозофија се смета за *неприроден производ* на христијанските Девет Плодови на Духот (основите на етичките доблести: љубов, радост, мир, трпеливост, добрина, љубезност, милосрдие, верност и самоконтрола, како и на Десетте Божји заповеди, кои наводно се тие максимално рестриktivни

„команди“ против слободите и правата, команди како што се НЕ убивај, НЕ кради, НЕ лажи, НЕ посакувај што е туѓо, немај омраза итн. Бенџамин не трпи заповед, но одобрува дикатура на централизираните влијанија и моќ, како што пишува и Марк Левин во својот брилијантен бестселер *Америтопија: распаѓањето на Америка* (Левин, 2012). Спрема Бенџамин и неговите прогресивно секуларни и либертаријански следбеници во Америка и Европа, *љубовта* (во семејството, меѓу поединците и во општеството) не постои туку одсекогаш била *користољубив* поим и пракса. Спрема неговата сурово материјалистичка, марксистичка филозофија на атеистички Евреин, самоубиец, филозофијата на *производство на деца* се оправдува со утилитарен хедонизам, телесна употреба и емотивна корист и задоволство на две индивидуи во одреден момент. Тој *филозофира* дека децата не се раѓаат од љубов туку од 1. самозадоволување и за 2. користење како работна рака низ вековите.

Спрема сите споредбени анализи на традиционалната етика и фамилијарните вредности, семејството и бракот не се сведуваат на утилитарна заедница која акумулира човечки и материјални ресурси за калкулирана употреба, туку е во суштина психолошка, духовна заедница, *органски здрав круг* посветен на одговорна креација и прокреација на човековиот род, за општествено-културна и правно оправдана, долгорочна, морално-човекољубива, разумна и емотивна комплементарност на човековата генерациска сукцесивност. Ваквиот став го потврдува и социологот од Ратгерс универзитетот (Rutgers University), Дејвид Поупни (David Popenoe) дека мајката и таткото во семејството, биолошки и психолошки се различни поради генетски и културолошки различната суштина на своите психо-соматски битија, разлика која е неопходна за балансиран, оптимален развој на човековото битие во сите возрасти. За разлика од тоа, легализирањето на исто-полови „семејства“, веќе води до легализирање на полигамија и на педофилија во Американското општество.

Сфаќањето за фамилијата како задница на родители и деца, претци и наследници на фамилијарната лоза е во етичката суштина и на Еврејската и на Мислиманската како и на Христијанската традиција, но и на грчко-римските општи и граѓански закони (иако хедонизмот и полигамијата кај нив имале доминантна улога). Дури ни *паганската* и варварска фамилија вообичаено не подржувала заедница на исто-полови „родители“. Новодобскиот нео-паганизам на 20 век, меѓутоа, ја индуцира семејната заедница со доминантната природа на хомо-еротикус, со неограничени сексуални слободи, отвореност и *инклузивност* на хомосексуалните врски а *отфрлање на традиционалните консеквенци од грехот: казна, каење, срам или страв од корумпираност и криминалност (грев)*.

Истражувањата за девалвација и декаденција на моралните вредности во фамилија на САД даваат конфликтни резултати чија спротивставеност меѓутоа, сепак има докажана зависност од идеолошките убедувања на оние кои во своите кабинети измислуваат нови конструкти за општеството, институциите и индивидуата. Во културната војна во САД денес, антагонизмот е поделен на 1. на оние кои ја бранат

агендата за ревизија на традиционалниот светоглед за семејството и културата и религијата во него и 2. на оние кои аргументирано апелираат за спас на *душата на семејството*, тој центар за применета и перманентна хуманизација.

Заклучок: Без нормирање на вредностите, ниту математиката ни моралот, ниту физичките ни духовни закони не би му служеле на доброто на човештвото, од камено до нано технолошко време. Сепак, во САД се омасовува озаконета агресија против традиционалниот концепт за семејство. Херитиџ Фондацијата смета дека не може да се порекне манифестирањето на кризата на духот во западното семејство и општество, дегенеративните морални процеси и девалвацијата на човековите вредности во него. Херитиџ останува да е една од последните превентивни и промотивни трустови на мозоци доследни на традиционалните и трајни вредности на културата, етиката и семејството. Традиционалните, конзервативни бранители на семејниот морал имаат право на само-одбрана среде спротивставените ентитети во мултикултурната колизија. Овој судир се изведува во име на мултикултурната ново-егалитарна и ново-утопистичка централизација на граѓански и етички права на поништување на наследениот модел на семејството и на бракот како заедница на маж и жена. Судирот има преминато и во нова противречност со која се отфрла факторот генетска родителско-детска предиспозиција, што се одвива во време кога генетскиот код е во фокусот на манипулација со концептот човек/човечност. Можеби и токму таа наследна предусловеност постанува неприфатлива за парадигмите над-историски, над-генетски, генеричен ИДентитет на човек/животно/машина.

Литература:

- Gill Jagger, Caroline Wright, *Changing family values*, Routledge, 1999
FamilyFacts.org
Kullberg, Kelly Monroe, *Finding God at Harvard*, InterVarsity Press, 1996
Кукубајска, Марија Емилија, (Kukubajska, Marija Emilija). *Биоетика во поезијата/Bioethics in Poetry*. ЕМАРИ Институт, Штип, 2013
Levin, Mark, *Ameritopia: The Unmaking of America*, Threshold editions, 2012
Levin, Mark, *Liberty and Tyranny*, Threshold editions, 2010
National Education Association, statistical data
Schweizer, Peter, *Makers and Takers*, Tantor Audio edition, 2008